

1921, mohl by podle toho býti platně jmenován úředníkem statu III. b) po případě statu III. a) teprve v nejbližším jmenovacím termínu po výkonu zkoušky, tedy od 1. července 1921 a nikoliv již od 1. ledna 1921, jak bylo mylně uznáno odvolacím soudem, a podle toho bylo by také vypočítati výši doplatku, který žalobci náleží. Jde však ještě o další spornou otázku, zda má žalobce nárok, by byl zařazen do úřednického statu III. a), jak se domáhal, či jen do statu III. b), a jaké doplatky mu podle toho přísluší. Odvolací soud rozřešil tuto otázku odchylně od soudu první stolice v ten smysl, že žalobce měl býti zařazen do statu III. a). Jest sice souhlasiti s názorem odvolacího soudu, proti němuž ostatně dovolání žalovaného ani nebrojí, že zařazení žalobce do statu III. a) ve smyslu předchozích ustanovení výnosu ministerstva železnic ze dne 23. srpna 1921, čís. 47.603 (věstník ministerstva železnic z roku 1921, čís. 38) není zůstaveno výhradně volnému uvážení ministerstva železnic, jak se domníval soud první stolice, nýbrž že by žalobci příslušel nárok na toto zařazení, kdyby bylo prokázáno, že splnil předepsané podmínky, — avšak odvolací soud odůvodnil přiznání žalobcovu nároku na zařazení do statu III. a) pouze předpokladem, že žalovaný ve svém odvolání prý sám přiznal, že žalobce měl býti zařazen od 1. července 1921 do statu III. a), a že tím uznal, že byly u žalobce splněny podmínky podle výnosů čís. 35.081 I/3 a čís. 47.603 z roku 1921 (věstník ministerstva železnic z roku 1921, čís. 38). Opíraje se o tento předpoklad, vyslovil pak odvolací soud, že vzhledem k uznání žalovaného není třeba zkoumati, vyhovoval-li žalobce zmíněným podmínkám pro zařazení do statu III. a), a přiznal mu doplatek jako zaměstnanci statu III. a) za dobu od 1. ledna 1921 do 31. prosince 1925. Žalovaný právem napadá rozsudek odvolacího soudu v tomto bodě pro rozpor se spisy. V dalším dovodil dovolací soud, v čem spatřuje rozpor se spisy, z kteréhož důvodu zrušil napadený rozsudek.

Čís. 9062.

Není-li žalobní žádost opodstatněna skutkovým přednesem žaloby, nutno ji, ač žalovaný zmeškal první rok a žalobce navrhl rozsudek pro zmeškání, jako neopodstatněnou zamítnouti.

Odvolací soud, přezkoumáváje rozsudek pro zmeškání, jest vázán obsahem žaloby a přednesem žalobce a nemůže podle §§ 180, 182 c. ř. s. působiti na doplnění skutkového přednesu.

(Rozh. ze dne 26. června 1929, Rv I 1992/28.)

Žalobě o uznání vlastnictví k movitostem soud první stolice vyhověl k žalobcovu návrhu rozsudkem pro zmeškání. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalovaný k prvnímu roku o žalobě dne 24. dubna 1928 nepřišel a první soud, vyhověv návrhu žalující strany, vydal podle § 396 c. ř. s. proti žalovanému napadený rozsudek pro zmeškání. Však neprávem. Nedostavení se žalovaného k prvnímu

roku má podle § 396 c. ř. s. v zápětí, že přednes dostavivší se strany žalující jest pokládati za pravdivý. Z toho, že jen přednes dostavivší se strany o skutkových okolnostech jest pokládati za pravdivý, jest zřejmo, že nelze bezpodmínečně vyhověti návrhu dostavivší se strany žalující tak, jak jest tomu při uznání nároku žalovaným, nýbrž jest povinností soudu, by posoudil, zda a pokud přednesenými skutkovými okolnostmi, jež jest pokládati za pravdivé, jest odůvodněn. V souzeném případě žalobce opírá žalobu o právo vlastnické k věcem ve výroku rozsudku vyčísleným. Bylo věcí soudu posouditi, zda je žalobcem tvrzené právo vlastnické přednesenými skutkovými okolnostmi, jež nutno pokládati za pravdivé, prokázáno, čili nic a pakli nikoli, žalobu zamítnouti. V tomto směru tvrdí strana žalující jen, že věci, o které jde, nabyly jako vlastníkem tím způsobem, že zapůjčil svému bratru Františku Š-ovi 53.000 Kč na zaplacení vyrovnací kvoty, začez tento převzal závazek, že veškeré věci, jež budou vyrobeny v jeho podniku, zůstanou vlastnictvím žalobcovým, a že budou také na žalobcův účet prodávány do té doby, pokud jeho celá pohledávka za ním nebude žalobci zaplacená. Z těchto skutkových okolností však vyplývá jen závazek Františka Š-a a obligační nárok žalobce proti němu, by mu předal do vlastnictví a na jeho účet prodával veškeré věci, jež budou vyrobeny v podniku Františka Š-a, neprokazují však tyto skutkové okolnosti vlastnictví žalobce. K odvozenému nabytí vlastnictví k věcem movitým, o něž tu jde, jest zapotřebí podle ustanovení §§ 426 a násl. obč. zák. skutečného odevzdání. Žaloba však ani netvrdí, že sporné věci a jakým způsobem byly žalobci odevzdány a přijaty do vlastnictví. Neprokázal tedy žalobce vlastnictví ke sporným věcem, a neposoudil tudíž první soud správně věc po stránce právní, když přes to, vyhověv návrhu strany žalující, vydal napadený rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní posouzení, jehož se dostalo věci odvolacím soudem, odpovídá právnímu názoru v této otázce stále zastávanému i tímto nejvyšším soudem (srov. na př. rozhodnutí čí. 4144, 5378 a 5984 sb. n. s.). Stačí proto dovolatele odkázat na správné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vývody dovolání nijak vyvráceny ani otřeseny. K vývodům dovolání podotýká se toto: Názor dovolání, že odvolací soud měl, nepokládá otázku odevzdání za dostatečně vysvětlenou, naříditi doplnění řízení, správně doplnění žaloby pro neúplnost, jest v rozporu s povahou rozsudku pro zmeškání, jehož skutkový podklad je omezen na skutkový přednes přítomné strany. Odvolací soud, přezkoumává rozsudek pro zmeškání, jest vázán obsahem žaloby a přednesem žalobcovým (zastoupeným v souzeném případě advokátem) a nemůže proto působiti podle §§ 180, 182 c. ř. s. na doplnění skutkového přednesu, nýbrž musí vynést rozsudek. Připuštěním takového doplnění přednesu odvolacím soudem byl by obcházen předpis § 482 druhý odstavec c. ř. s. a nová

žalobcova tvrzení byla by přes tento předpis nepřipustnou novotou, Dovolatel jest na omylu, maje za to, že rozhodnou jest žalobní prosba, nikoli přednes. Žalobní žádost nemůže nahraditi nedostatek skutkového přednesu žalobního, jenž má odpovídati žalobní prosbě. Žalobní žádost jest jen výsledkem a závěrem ze skutkového přednesu, povinností soudu jest pak zkoumati skutkový přednes a usouditi, zda podle zákona jest žalobní žádost tímto přednesem odůvodněna. Ukáže-li se, že z přednesených skutečností nelze právně vyvozovati nárok, jejž činí strana přítomná, zamítne soud žalobu. Poněvadž žaloba neuvádí, že a jakým způsobem byly věci žalobci odevzdány a jím přijaty do vlastnictví, zamítl právem odvolací soud žalobní žádost. Okolnost tu přiznává ostatně sám dovolatel, tvrdě ovšem neprávem, že vyplývá ze žalobního žádání a z kontextu žaloby, jakým způsobem přijal věci.

Čís. 9063.

Není dostatečným vyvoláním věci (§ 133 c. ř. s.), byly-li strany vyvolány jen jménem, bez vyzvání k projednání, není-li jim podle okolností jasno, že mají jednat.

Po vyvolání věci má dostavivší se strana přednésti žalobu (námitky) a učiniti věcný návrh na vydání rozsudku (pro zmeškání).

(Rozh. ze dne 26. června 1929, R II 204/29.)

Soud první stolice (okresní soud v P.) vydal rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud zrušil tento rozsudek i s předchozím řízením a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Odvolací stolice má zkoumati, zda zákonné předpisy o vydání rozsudku pro zmeškání (§§ 396, 442 a 477 čís. 4 c. ř. s.) byly řádně zachovány. Jde tu o tento skutkový děj: K jednacímu roku ze dne 16. ledna 1929 9 hod. dopol. dostavily se obě strany. Právní věc byla řádně vyvolána před chodbou jednacích síní a v jednacích síních samých. V jednacích síních byly přítomny obě strany. Při vyvolání věci soudcem v jednacích síních hlásila se však jen žalující strana. Žalovaná strana se nehlásila, takže soudce nevěděl, že žalovaná strana jest přítomná. Žalující strana navrhla vydání rozsudku pro zmeškání žalované strany. Procesní soudce tomu návrhu vyhověl jasným prohlášením slov: »Kontumační rozsudek«. Teprve po vyvolání všech právních věcí zjistil procesní soudce, že žalovaní byli přítomni v jednacích síních při vyvolání věci a že se nehlásili, poněvadž nevěděli, že mají se při vyvolání věci hlásiti. Rozsudek pro zmeškání neodpovídá zákonu. a) »Vyvolání věci« znamená nejen vyvolati jména procesních stran, nýbrž i zjistiti, zda procesní strany jsou přítomné a chtějí jednat (§ 133 druhý odstavec c. ř. s.). b) Podle § 414 čís. 2 c. ř. s. jest u rozsudku pro zmeškání přípustné místo prohlášení plného rozsudku pouze sdělení stranám, »že se vydává rozsudek podle návrhu«. Pouhá slova »kontumační rozsudek« nestačí. Má tedy odvolací stolice za to, že jednací rok ze dne 16. ledna 1929 ne-